

Прва књига прича Цвијетина Вуковића није бремена падовима првине! Вуковић је "остао жив" у сфери писмености; у префињеном осјећају вођења приче, у "ојезичењу" приче и причања, и у сигурном избору језичких елемената у пластичности описивања ликова. Вуковић не пушта да ток приче неконтролисано понире у мрачне просторе мимикриране модерности, тамо гдје се прича и причање расипају и губе у тзв. "искушењу" и изазову "истраживања савршенства". Приче живе, "причају се" у чистинама класичног обрасца приповједања, и "држе" се на логици и "математици" тог обрасца. Посебно су дијалогске партије прича потврђене и изведене до поетичке извјесности могућности и вјероватности. Вуковићеве приче освјежене су квасом давних ријечи које су "пробуђене" из "рјечника заборав". Та свјежа језичка мезгра умногоме доприносе да погача приче на особен начин "надође", да семантички квас не ужегне...

Приче Цвијетина Вуковића потврђују истину да истине писања нема без истине живљења! Само то "двоструко искуство" доводи до зрелости приче и причања! У свим причама засијано је сјеме искуства, сјеме знања природе уопште и људске природе посебно. Будућег читача посебно ће да "узму" Вуковићеве "зоолошке приче". У томе је Вуковићевом "издању" "приручника фантастичне зоологије" читамо "животописе" коња и јахача истих имена ("Сваки коњ је јунак...", змија и свлакова, мрава "метеоролога" и "малих ахасфера", зеноновских расањаних корњача...

из рецензије Миленка Стојичића